

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2434/2020
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ... број ..., чији је пуномоћник Сретен Ђорђевић адвокат из ..., против туженог Саобраћајног предузећа „Ласта“ а.д. Београд – профитна организација „Ласта“ Ваљево из Ваљева, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1814/2019 од 05.02.2020. године, у седници одржаној дана 21.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1814/2019 од 05.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Ваљеву П1 број 265/16 од 25.03.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду број ... од 26.09.2016. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1814/2019 од 05.02.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена делимична пресуда Основног суда у Ваљеву П1 број 265/16 од 25.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због које се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу, у радном односу код туженог на неодређено време, на радном месту ..., решењем директора туженог број ... од 26.09.2016. годне отказан је Уговор о раду број ...-... од 27.04.2015. године, са образложењем да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 19. тачка 1., 11., 13. и 28. и члана 20. тачка 3., 4., 5., 6. Уговора о раду број ...-... од 27.04.2015. године. Доношењу овог решења претходило је упозорење тужиоцу број ... од 08.07.2016. године, на које се тужилац изјаснио поднеском ... од 22.07.2015. године. Такође је утврђено да је тужилац критичном приликом дана 06.07.2016. године био у стању узрујаности, узбуђења и узнемирености до нивоа раздражености, те да су му афекат и воља били у умањеној мери, да су могли утицати на његову способност схватања и контроле понашања, те да је према налазу и мишљењу вештака реакција тужиоца у вези спорног догађаја у потпуности била логична и реална јер је имао сазнање да се гаси његово радно место, те да је способност тужиоца да схвати значај свог потупања и дела била битно смањена.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужиоца и обавезали га да тужиоца врати на рад, дајући за своју одлуку и разлоге које привата Врховни касациони суд.

Наиме, претпоставка за утврђивање одговорности запосленог за непоштовање радне дисциплине је постојање кривице. Она представља психички однос учиниоца према повреди радне обавезе и њеним последицама. Само запослени који може да схвати значај својих дела и поступака, одговара за постојање одговорности за повреде радне дужности и обавеза. Нормативни основ за овакав закључак садржан је у одредби члана 15. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 ... 75/14) која прописује да је запослени дужан да савесно и одговорно обавља своје поверене радне дужности и обавезе, а то не може да учини запослени у стању битно смањене урачунљивости, јер нема могућност да схвати значај својих дела и управља својим поступцима. Управо, у овом случају критичном приликом када је директор саопштио тужиоцу да ће бити технолошки вишак, тужилац је дошао у стање узрујаности, узбуђења и узнемирености, до стања раздражености, услед чега му је способност да схвати значај свог дела и управља својим поступцима била битно смањена, због чега нису били испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу од стране туженог због учињених повреда радне дужности које су му стављене на терет.

Навод ревизије да нису правилно оцењени искази саслушаних сведока, који су предложени од стране туженог, а да одређени сведоци уопште нису ни саслушани су

разлози који се односе на оцену доказа и на повреде одредаба Закона о парничном поступку и могле би да представљају повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., а у вези члана 8. ЗПП, а што не може бити ревизијски разлог.

То исто важи и за навод ревизије који се односи на оцену исказа тужиоца саслушаног у својству странке, а што се односи на оспоравање чињеничне тврдње: „да је руководио саопштио тужиоцу да ће исти бити технолошки вишак... јер он то у том тренутку није ни могао знати, а и да је знао и саопштио то никако не може бити оправдан разлог за насилно понашање тужиоца“.

Како се осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност нижестепене одлуке, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

Правилна је одлука у делу о трошковима поступка. Одлука у овом делу донета је правилном применом одредби члана 154. и 155. ЗПП, у вези члана 165. ЗПП.

Како је ревизија туженог одбијена, то туженом припадају трошкови ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић